

?El ?gust' arquitectònic

Si haguéssim de fer una llista dels *hits* de l'arquitectura manresana, conclouríem aviat que a l'edat mitjana tenim una de les gran obres de l'art català, que és la Seu, i també una obra rellevant d'enginyeria, com és la Séquia. El gòtic és l'estil que identifica Manresa com una gran ciutat catalana del moment. Monumental. Avançat. Identitari. A Manresa no hi ha Renaixement. El Barroc es troba en un procés de reivindicació i és interessant reconèixer-lo per la seva vàlua històrica, antropològica i cultural. Però Manresa no va donar cap Bernini, ni cap Pedro de Mena o Alonso Cano. No dona en pintura cap Caravaggio. El barroc és un art que arriba a un nivell d'artesanía i que a Catalunya només excel·leix en el camp de la música, amb autors clarament influents a Europa.

El Modernisme porta una nova fesomia a la ciutat, amb aportacions molt discretes. Els autors manresans disten molt de la qualitat d'un Domènech i Muntaner o d'un Puig i Cadafalch. I arribem a l'arquitectura contemporània. No vull comentar res al respecte, només fer una breu reflexió, que continuaré en un article proper. Les ciutats no les fan les pedres, sinó les persones. Però les pedres, i la seva estètica, en manifesten les voluntats, els anhels, el poder, les relacions, i el gust de la societat que en promou el bastiment. El *gust*, que en història de l'estètica és un concepte que neix amb la Il·lustració, és un prisma que se'ns imposa a l'hora d'analitzar el patrimoni que ens ha pervingut i les obres que actualment es porten a terme. El gust està per trencar-lo, diria l'avantguarda, fins que l'avantguarda esdevé un art *clàssic* i imposa un cert gust. El gust, al capdavant, lligat al cànon, defineix en un moment o altre la qualitat de les propostes. Comencin a pensar-hi: en el proper article concretaré la reflexió...

PS: Un atent lector em va adreçar una carta matisant la meva visió sobre la política de parcs i jardins de l'Ajuntament. Li agraeixo molt els matisos que aporta i les referències a la varietat d'arbres etc. Però malauradament, quan entro per qualsevol de les entrades de Manresa la visió és incontestable: una ciutat deixada, bruta, sense cura, sense cap mica de sensibilitat.



Il·lustració: Erques Torres